

MONITORING JUDIKATURY EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA

OBDOBÍ: 26. SRPNA – 12. ŘÍJNA 2017

**Rozsudek Velkého senátu ve věci
Regner v. Česká republika (stížnost
č. 35289/11)****Datum rozhodnutí:** 19. září 2017

Závěr: Omezením práv stěžovatele v souladu s procesními principy kontradiktornosti a rovnosti zbraní nebyla dotčena spravedlivá rovnováha mezi stranami v takovém rozsahu, aby bylo zasaženo do základu práva stěžovatele na spravedlivý proces.

Obsah: Stěžovatel uvádí, že se mu nedostalo spravedlivého procesu, protože nemohl nahlížet do klíčového důkazu, který byl předložen v režimu utajované informace v řízení, v němž stěžovatel napadl rozhodnutí o odnětí své bezpečnostní prověrky. Tímto důkazem byla zpráva zpravodajské služby podléhající režimu utajení ve stupni „Vyhrazené“. Zpráva obsahovala závěr, že stěžovatel představuje bezpečnostní riziko, a Národní bezpečnostní úřad rozhodl o zrušení jeho osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi. V rozsudku ze dne 26. 11. 2015 Soud rozhodl, že nebyl porušen čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na žádost stěžovatele byla věc předložena Velkému senátu. Ten deseti hlasy k sedmi rozhodl, že nebyl porušen čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Odlišné stanovisko připojil soudce Wojtyczek, společně částečně nesouhlasné stanovisko připojili soudci Raimondi, Sicilianos, Spano, Ravarani a Pastor Vilanova, další společně částečně nesouhlasné stanovisko soudkyně Lazarova Trajkovska a soudce López Guerra, částečně nesouhlasné stanovisko připojil soudce Serghides a nesouhlasné stanovisko soudce Sajó.

Poznámka: Soud se rozhodl přezkoumat vnitrostátní řízení jako celek z toho pohledu, zda omezení kontradiktornosti řízení a principu rovnosti zbraní, tak jak mají být aplikovány v občanském soudním řízení, bylo vyváženo jinými procesními zárukami. Dospěl k závěru, že vnitrostátní soudy mají nezbytnou nezávislost a nestrannost; měly neomezený přístup ke všem dokumentům v režimu utajení; měly oprávnění hodnotit důvody pro nepředložení utajených dokumentů a nařídit předložení těch dokumentů, které nevyžadovaly vedení v režimu utajení; byly oprávněny hodnotit věcné důvody rozhodnutí o odnětí bezpečnostní prověrky a zrušit rozhodnutí,

pokud by bylo svévolné. Jejich pravomoc zahrnovala posouzení celého věcného rozsahu dané problematiky a nebyla omezena pouze na námitky, které vznesl stěžovatel. Soudy řádně vykonávaly svou přezkumnou pravomoc, která jim byla svěřena v tomto řízení, jak pokud jde o nezbytnost zajistit důvěrnost utajených dokumentů, tak pokud jde o odůvodnění rozhodnutí o odebrání bezpečnostní prověrky, přičemž odůvodnily své rozhodnutí se zřetelem na specifické okolnosti projednávané věci.

Související judikatura: rozsudek Velkého senátu ze dne 21. listopadu 2001, *Al-Adsani v. Spojené království*, č. 35763/97, ECHR 2001 XI, rozsudek Velkého senátu ze dne 21. června 2016, *Al-Dulimi a Montana Management INC. v. Švýcarsko*, č. 5809/08, § 97, ECHR 2016, rozsudek Velkého senátu ze dne 23. května 2016, *Avotiņš v. Lotyšsko*, č. 17502/07, ECHR 2016, rozsudek Velkého senátu ze dne 23. června 2016, *Baka v. Maďarsko*, č. 20261/12, ECHR 2016.

Relevantní ustanovení: Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (právo na spravedlivý proces).

**Axel Springer SE a RTL Television
GmbH v. Německo (stížnost
č. 51405/12)****Datum rozhodnutí:** 21. září 2017

Závěr: Vnitrostátní soudy řádně vyvážily protichůdné zájmy ve střetu.

Obsah: Stěžovateli jsou dvě vydavatelství, kterým bylo soudním příkazem zakázáno publikovat fotografie, na nichž bylo možné identifikovat obžalovaného, který byl souzen pro vraždu. Obě společnosti zpracovávaly zpravodajství z trestního procesu s obžalovaným mladíkem, který učinil doznání policii, že zabil své rodiče, a následně byl obviněn z jejich vraždy. V psychiatrickém posudku osobnosti obviněného, který pořídilo státní zastupitelství, byl vysloven závěr, že obžalovaný trpěl v době spáchání činu schizoidní duševní poruchou. Fotografové obou vydavatelství se účastnili zahájení hlavního líčení před Krajským soudem v Potsdami; před začátkem dne 11. ledna 2011 je předseda soudu informoval, že jsou povinni znemožnit

identifikaci tváře obžalovaného, než publikují fotografie, na nichž bude vyobrazen. Po uplynutí několika dní předseda soudu zaslal odůvodněný příkaz řadě novinářů, včetně těch, kdo pracovali pro společnosti stěžovatelů. V jeho obsahu bylo uvedeno, že pouze soudem registrovaným novinářům, kteří předloží ujištění, že před publikací fotografií bude anonymizována tvář obviněného, bude soudem dovoleno natáčet filmový materiál nebo fotografovat. Zejména uvedl, že osobnostní práva obžalovaného, který nikdy nebyl předmětem pozornosti veřejnosti a výslovně požádal o utajení své identity, převážila nad veřejným zájmem na informace. Stěžovatelky podaly proti tomuto příkazu opravný prostředek. Uváděly, že obžalovaný se k činu při zahájení hlavního líčení přiznal; příkaz byl však potvrzen a následně byla odmítnuta i ústavní stížnost stěžovatelek. Mezitím byl obžalovaný mladík uznán vinným. Soud jednomyslně rozhodl, že nebyl porušen čl. 10 Úmluvy.

Poznámka: Soud dospěl k závěru, že soudní příkaz byl přiměřený sledovanému cíli, tedy ochraně osobnosti obžalovaného, který nebyl veřejnou osobou. Samotné přiznání obžalovaného nemohlo narušit ochranu presumpce nevinny, která se na něj v průběhu soudního řízení vztahovala až do doby, kdy byl odsouzen. Příkaz přitom nepředstavoval zvláště významné omezení zpravodajství. Samotné oprávnění tisku fotografovat jím dotčeno nebylo.

Související judikatura: rozsudek Velkého senátu ze dne 7. února 2012, *Axel Springer AG v. Německo*, č. 39954/08, rozsudek Velkého senátu ze dne 29. března 2016, *Bédat v. Švýcarsko*, č. 56925/08, ECHR 2016, rozsudek Velkého senátu ze dne 10. listopadu 2015, *Couderc a Hachette Filipacchi Associés v. Francie*, č. 40454/07, rozsudek ze dne 10. února 2009, *Eerikäinen a ostatní v. Finsko*, č. 3514/02, rozsudek ze dne 16. dubna 2009, *Egeland a Hanseid v. Norsko*, č. 34438/04.

Relevantní ustanovení: Čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (svoboda projevu).

Alexandru Enache v. Rumunsko (č. 16986/12)

Datum rozhodnutí: 3. října 2017

Závěr: Cílem vnitrostátních právních ustanovení bylo zajistit osobní situace, které souvisí se zvláštní vazbou matky a dítěte během těhotenství a prvního roku života dítěte, a které lze považovat

za legitimní základ pro rozdílné zacházení v rozsahu čl. 14 Úmluvy.

Obsah: Stížnost se týká odmítnutí žádosti o přerušení trestu stěžovatele, který je otcem dítěte mladšího jednoho roku. Stěžovatel byl odsouzen v prosinci 2011 k sedmi letům odnětí svobody. Následně požádal o přerušení trestu na základě § 453 odst. 1 tehdy platného trestního řádu. Toto ustanovení, které bylo následně zapracováno do § 589 odst. 1 nového trestního řádu, umožňovalo odsouzeným matkám podat žádost o přerušení výkonu trestu odnětí svobody až do doby, kdy jejich dítě dosáhne jednoho roku věku. Rumunské soudy zamítly žádost stěžovatele, jehož dítěti bylo několik měsíců, s odůvodněním, že příslušné ustanovení musí být aplikováno restriktivně. Stěžovatel kromě toho předložil i stížnost na podmínky, v nichž byl držen v období od prosince 2011 do září 2013 v několika věznicích, kde byly přeplněné vlhké cely s nedostatečnou možností hygieny a přístupem ke světlu. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 3, pokud jde o podmínky věznění stěžovatele; zejména Soud uvedl, že podmínky věznění způsobily stěžovateli útrapy přesahující nutnou míru spojenou se samotným zbavením svobody ve věznici; a pěti hlasy ku dvěma, že nebyl porušen čl. 14 ve spojení s čl. 8 Úmluvy, pokud jde o stížnost na diskriminaci na základě pohlaví. Odlišné stanovisko připojila soudkyně Yudkivska, částečně nesouhlasné stanovisko připojili soudci Pinto de Albuquerque a Bošnjak.

Poznámka: Soud zejména uvedl, že sporná výjimka neměla povahu rozdílného zacházení a byl zde rozumný vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovaným legitimním cílem (nejlepší zájem dítěte a zvláštní vazba mezi matkou a jejím dítětem v průběhu prvního roku života dítěte). Zvláště uvedl, že povolení přerušení trestu odnětí svobody ženským vězeňkyním nebylo automatické a že rumunské trestní právo účinné v dané době poskytovalo všem vězňům, bez ohledu na pohlaví jiné prostředky, na jejichž základě mohli žádat o přerušení trestu. Soud proto rozhodl, že ve zvláštní oblasti, na kterou se vztahuje v současné chvíli projednávaná věc, mohou tyto úvahy představovat přiměřený základ pro ospravedlnění rozdílného zacházení ve vztahu ke stěžovateli. Mateřství představuje zvláštní charakteristiku, která musí být vzata v úvahu mimo jiné i prostřednictvím ochranných opatření.

Související judikatura: rozsudek ze dne 7. dubna 2015, *Adrian Radu v. Rumunsko*, č. 26089/13, rozsudek ze dne 10. ledna 2012,

Ananyev a ostatní v. Rusko, č. 42525/07 a 60800/08, rozsudek Velkého senátu ze dne 13. listopadu 2007, *D. H. a ostatní v. Česká republika*, č. 57325/00, ECHR 2007-IV, rozsudek Velkého senátu ze dne 4. prosince 2007, *Dickson v. Spojené království*, č. 44362/04, ECHR 2007-V, rozsudek Velkého senátu ze dne 22. března 2012, *Konstantin Markin v. Rusko*, č. 30078/06, ECHR 2012 (výňatky), rozsudek ze dne 21. února 1997, *Van Raalte v. Nizozemí*, č. 20060/92, Reports 1997-I.

Relevantní ustanovení: Čl. 3 (zákaz mučení), čl. 8 (právo na respektování rodinného a soukromého života), čl. 14 (zákaz diskriminace) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

N. D. a N. T. v. Španělsko (stížnost č. 8675/15)

Datum rozhodnutí: 3. října 2017

Závěr: *Vyhoštění stěžovatelů mělo kolektivní povahu v rozporu s čl. 4 Protokolu č. 4 k Úmluvě.*

Obsah: Stížnost se týká skupiny afrických migrantů, kteří se pokusili ilegálně vstoupit na španělské území dne 13. srpna 2014, kdy přešli zábrany obklopující španělskou enklávu Melilla na severoafrickém pobřeží, a jejich okamžitého vrácení do Maroka. Stěžovatelé překonali vnější šestimetrovou a vnitřní třímetrovou bariéru obklopující hraniční přechod v Melille, a byli okamžitě zadrženi policií, spoutáni a vráceni do Maroka společně se skupinou 75–80 lidí, kteří se pokusili proniknout na španělské území tentýž den. Nedostali příležitost popsat svou osobní situaci nebo získat pomoc právníka, tlumočníka nebo lékaře. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 4 Protokolu č. 4 Úmluvy a čl. 13 ve spojení s čl. 4 Protokolu č. 4 k Úmluvě.

Poznámka: Soud uvedl, že stěžovatelé N. D. a N. T. byli vyhoštěni a posláni zpět do Maroka v rozporu se svým přáním a opatření k jejich vrácení byla přijata, aniž by jim předcházelo jakékoliv správní nebo soudní rozhodnutí. V žádné fázi tohoto postupu nebyli stěžovatelé jakkoliv identifikováni. Z toho soud uzavřel, že šlo o opatření kolektivní povahy. Výpověď stěžovatelů o okolnostech pokusu zdolat bariéru u Melilly byla podpořena řadou jiných výpovědí svědků i novinářů právě tak jako Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Soud poukázal také na existenci přímého vztahu mezi kolektivním vyhoštěním stěžovatelů na hranici u Melilly a skutečností, že jim bylo účinně zabráněno v přístupu

k oprávněnému prostředku, který by je opravňoval podat stížnost k příslušnému orgánu a dosáhnout řádného posouzení své žádosti předtím, než by byli vráceni do Maroka.

Související judikatura: rozsudek ze dne 20. prosince 2016, *Berdzenishvili a ostatní v. Rusko*, č. 14594/07, rozsudek ze dne 5. února 2002, *Čonka v. Belgie*, č. 51564/99, ECHR 2002 I, rozsudek Velkého senátu ze dne 13. prosince 2012, *De Souza Ribeiro v. Francie*, č. 22689/07, rozhodnutí o přijatelnosti stížnosti ze dne 30. června 2009, *Gruzie v. Rusko (I)* č. 13255/07, rozsudek ze dne 23. února 2012, *Hirsi Jamaa a ostatní v. Itálie*, č. 27765/09, ECHR 2012, rozsudek Velkého senátu ze dne 15. prosince 2016, *Khlaifia a ostatní v. Itálie*, č. 16483/12, ECHR 2016, rozsudek ze dne 21. října 2014, *Sharifi a ostatní v. Itálie a Řecko*, č. 16643/09, rozsudek ze dne 20. prosince 2016, *Shioshvili a ostatní v. Rusko*, č. 19356/07.

Relevantní ustanovení: Čl. 13 (právo na účinné opravné prostředky) Úmluvy, čl. 4 Protokolu č. 4 k Úmluvě o lidských právech a základních svobodách (zákaz hromadného vyhoštění cizinců).

D. M. D. v. Rumunsko (stížnost č. 23022/13)

Datum rozhodnutí: 3. října 2017

Závěr: *Členské státy jsou povinny dbát na ochranu důstojnosti dítěte, což v praxi znamená požadavek na adekvátní právní rámec k ochraně dětí před domácím násilím.*

Obsah: Stížnost se týká řízení, vedeného proti otci stěžovatele z důvodu týrání. Trestní řízení trvalo více jak osm let a skončilo usvědčením otce, že fyzicky i psychicky týral své dítě. Stěžovatel ale namítal, že řízení nebylo účinné a že neobdržel odškodnění. Zejména poukazyval na to, že vnitrostátní soudy v posledním stupni konstatovaly, že se žádostí o odškodnění nebudou zabývat, protože ani stěžovatel, ani státní zástupce tento požadavek před nižšími soudními stupni nevznesli. Soud jednomyslně rozhodl, že došlo k porušení čl. 3 Úmluvy, protože vyšetřování týrání trvalo nepřiměřeně dlouho a bylo poznamenáno závažnými nedostatky, a čtyřmi hlasy ku třem, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, protože vnitrostátní soudy odmítly věcně posoudit stěžovatelovu stížnost, že mu nebylo přiznáno odškodnění.

Poznámka: Soud uvedl, že stížnost stěžovatele, že mu nebylo přiznáno odškodnění, nebyla soudy věcně posouzena přesto, že

byla jasně vyjádřena v souladu s požadavky vnitrostátního práva a že vnitrostátní soudy měly povinnost rozhodnout o odškodnění ve věci týkající se dítěte, a to i bez formální žádosti oběti.

Související judikatura: rozsudek ze dne 9. dubna 2013, *Anđelković v. Srbsko*, č. 1401/08, rozsudek Velkého senátu ze dne 5. února 2015, *Bochan v. Ukrajina* (č. 2) č. 22251/08, ECHR 2015, rozsudek ze dne 20. března 2012, *C. A. S. a C. S. v. Rumunsko*, č. 26692/05, rozsudek Velkého senátu ze dne 17. července 2014, *Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpeanu v. Rumunsko*, č. 47848/08, ECHR 2014, rozsudek ze dne 1. července 2014, *Dimi-trov a ostatní v. Bulharsko*, č. 77938/11, rozsudek ze dne 2. února 2016, *Drăgan v. Rumunsko*, č. 65158/09.

Relevantní ustanovení: Čl. 3 (zákaz mučení), čl. 6 odst. 1 (právo na spravedlivý proces) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Dmitriyevskiy v. Rusko (stížnost č. 42168/06)

Datum rozhodnutí: 3. října 2017

Závěr: *Integrální součástí svobody projevu je hledat historickou pravdu; diskuse o příčinách činů, které mohou být považovány za válečné zločiny, musí proto probíhat svobodně.*

Obsah: Stížnost se týká odsouzení stěžovatele jako vedoucího redaktora regionálního periodika v důsledku publikace výroků čečenských separatistických vůdců, Aslana Maschadova a Ahmeda Zakajeva, kteří obviňovali ruské orgány za konflikt v Čečně a tvrdě je kritizovali. Následně byl stěžovatel obviněn podle ustanovení trestního zákoníku, která postihují podněcování k nenávisti nebo zášti. Stěžovatel byl nakonec odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Rozsudek se z velké části opíral o znalecké posouzení jazykovědce, který analyzoval oba články a dospěl k závěru, že obsahují výroky zaměřené na podněcování rasového, etnického nebo sociálního rozkolu, spojeného s násilím. Trestní soud naopak odmítl posudek jiného jazykovědce, který naopak uzavřel, že články nemohou být považovány za podněcovající rasovou nebo národnostní nenávist a rozkol. Soud jednomyslně rozhodl, že byl porušen čl. 10 Úmluvy.

Poznámka: Soud zejména poukázal na to, že názory, které byly vyjádřeny v těchto dvou stanoviscích čečenských velitelů, nemohly být pokládány za podněcování k násilí nebo

k nenávisti která by měla vyústit k násilí. Nebylo tedy prokázáno, že publikace předmětných článků by mohla mít jakýkoliv nepříznivý účinek na bránění narušení pořádku nebo zločinu, nebo že by byla způsobila nepříznivě ovlivnit územní celistvost nebo veřejnou bezpečnost. Nadto rozhodnutí ruských soudů vykazovala nedostatky: zatímco usvědčující rozsudky byly založeny na dvou znaleckých posudcích z oboru jazykovědy, soudy nijak tyto znalecké posudky nehodnotily a pouze vycházely ze závěrů znalců. Nadto se ani nepokusily o analýzu samotných předmětných vyjádření.

Související judikatura: rozsudek ze dne 25. října 2011, *Altuğ Taner Akçam v. Turecko*, č. 27520/07, rozsudek Velkého senátu ze dne 8. července 1999, *Başkaya a Okçuoğlu v. Turecko*, č. 23536/94 a 24408/94, ECHR 1999 IV, rozsudek Velkého senátu ze dne 29. března 2016, *Bédat v. Švýcarsko*, č. 56925/08, ECHR 2016, rozsudek ze dne 8. července 1999, *Ceylan v. Turecko*, č. 23556/94, ECHR 1999 IV, rozsudek ze dne 29. června 2004, *Chauvy a ostatní v. Francie*, č. 64915/01, ECHR 2004-VI.

Relevantní ustanovení: Čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (svoboda projevu).

Becker v. Norsko (stížnost č. 21272/12)

Datum rozhodnutí: 5. října 2017

Závěr: *Práva novináře utajit svůj zdroj nelze automaticky odejmout pro konkrétní postup tohoto zdroje nebo proto, že je známa identita zdroje.*

Obsah: Stěžovatelka je novinářka pracující pro deník, jíž byla soudem uložena povinnost svědčit v trestní věci vedené proti jednomu z jejích zpravodajských zdrojů. Tento obžalovaný sdělil policii, že byl zpravodajským zdrojem stěžovatelky k článku, který napsala v roce 2007 o údajně obtížné finanční situaci norské ropné společnosti. Akcie společnosti po uveřejnění článku ztratily hodnotu a zdroj stěžovatelky byl následně obviněn, že ji využil, aby manipuloval s finančním trhem. Stěžovatelka odmítla svědčit v kterékoliv fázi trestního řízení proti němu. Vnitrostátní soudy jí uložily, aby poskytla svědectví o svých kontaktech s ním, protože konstatovaly, že zde již není zdroj, který by bylo třeba chránit, jestliže sám tuto skutečnost uvedl. Rovněž uvedly, že její svědectví může významně napomoci objasnění činu. Její zdroj byl ovšem odsouzen dle obžaloby dávno předtím, než

bylo přijato konečné rozhodnutí o její povinnosti svědčit. Soud jednomyslně rozhodl, že došlo k porušení čl. 10 Úmluvy.

Poznámka: Soud se především zabýval otázkou, zda stěžovatelčino svědectví bylo nezbytné pro trestní vyšetřování a následně soudní řízení proti jejímu zdroji. Poukázal na to, že její odmítnutí odhalit svůj zdroj v žádné fázi vyšetřování nijak nebránilo ani vyšetřování, ani vedení řízení proti němu. Dokonce i soud 1. stupně, který jej odsoudil, byl informován státním zástupcem o tom, že nepodal žádost o přerušování řízení, protože nebylo třeba vyčkávat konečného rozhodnutí o povinnosti stěžovatelky svědčit a věc byla dostatečně objasněna i bez tohoto svědectví. Rovněž zpravodajské postupy stěžovatelky nebyly

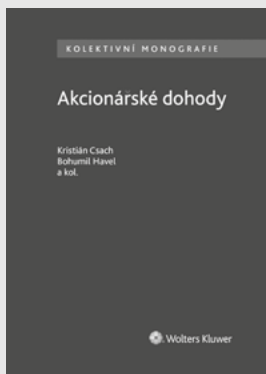
nikdy zpochybněny a ona nebyla obviněna ze žádné nezákonnosti.

Související judikatura: rozsudek ze dne 15. prosince 2009, *Financial Times Ltd a ostatní v. Spojené království*, č. 821/03, rozsudek ze dne 19. ledna 2016, *Görmüş a ostatní v. Turecko*, č. 49085/07, rozsudek ze dne 16. července 2013, *Nagla v. Lotyšsko*, č. 73469/10, rozhodnutí o nepřijatelnosti stížnosti ze dne 8. prosince 2005, *Nordisk Film & TV A/S v. Dánsko*, č. 40485/02, ECHR 2005 XIII, rozsudek ze dne 31. března 2009, *Sanoma Uitgevers B.V. v. Nizozemí*, č. 38224/03.

Relevantní ustanovení: Čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (svoboda projevu).

Přípravila: Pavla Boučková

V nakladatelství Wolters Kluwer právě vyšlo

Akcionářské dohody

Kristián Csach, Bohumil Havel a kolektiv

Monografie Akcionářské dohody je unikátním dvojjazyčným kolektivním dílem, které dosud nebylo v takto ucelené podobě publikováno ani na českém, ani na slovenském, potažmo evropském trhu.

Publikace se věnuje akcionářským dohodám a jejich významu a roli v korporátním právu. Obsah knihy ukazuje na široký záběr. Část první se věnuje akcionářským dohodám všeobecně, část druhá se zabývá akcionářskými dohodami a převody účasti na společnosti, následuje část třetí, v níž jsou obsaženy kapitoly zaměřené na vztah akcionářských dohod a správu a řízení obchodních společností. Závěrečná část pak čtenářům přibližuje právní úpravu akcionářských dohod v Polsku, Nizozemsku, Anglii či Německu.

Cílem publikace je pokusit se do právního prostředí přinést ucelenější pohled na jev, který většina odborné veřejnosti běžně zná a v praxi používá, ale který zatím nenašel komplexnější ukotvení a neprošel diskurzem.

Odměňování exekutivy akciových společností

Klára Hurychová, Ondřej Trubač, Michal Vrajík

Právní monografie Odměňování exekutivy akciových společností se věnuje problematice odměňování členů řídicích orgánů a další exekutivy akciových společností, která je klíčovou oblastí řádné správy a řízení společností (corporate governance). Jde o velmi aktuální a diskutované téma rezonující ve společnosti po nedávné finanční krizi zapříčiněné mimo jiné právě selháním pravidel odměňování ve finančních a úvěrových institucích a velkých kótovaných společnostech.

Předkládaná publikace si klade za cíl zanalyzovat nedávný vývoj pravidel odměňování jak v ČR, tak na globální úrovni, a zhodnotit, nakolik a jakým způsobem tato pravidla ovlivňují řízení a fungování akciových společností. Autoři se zaměřují na pravidla a praxi v oblasti odměňování členů řídicích orgánů a další exekutivy nejen v soukromých společnostech, ale i ve společnostech veřejných. Velmi důležitou oblast představuje odměňování exekutivy stojící mimo řídicí orgány společností, a proto publikace věnuje pozornost také pracovním právním otázkám odměňování exekutivy. Opomenuta nezůstala ani veřejnoprávní rovina odměňování.

Publikace si můžete objednat na obchod.wolterskluwer.cz nebo ji koupíte u svého knihkupce.